

Tacksägelsedagen

Gustaf Adolfskyrkan 2024-10-13

Luk 17:11-19 Predikan av Arne Wikström

Dagens predikan är något annorlunda. Jag går in i rollen som den spetälske mannen och berättar i jagform.

...

Det var en märklig dag. Ja, märkvärdig. Det var utan jämförelse den märkligaste dagen i mitt liv. Den där dagen då jag mötte Jesus från Nasaret. Han gav mig livet åter.

Ja, jag var ju spetälsk.

Jag minns hur det var. I början vägrade jag att tro det. Lite konstiga fläckar på armarna. Men jag tänkte: - Äsch, det går väl över snart.

Men det gick inte över. Jag försökte dölja dem men när jag fick en fläck i ansiktet också ja, då var det snart uppenbart för alla.

Det är en sådan fruktansvärd skam att vara spetälsk. Vår heliga Skrift är full av exempel på människor som har syndat och som straff har fått spetälska.

Tänk bara på Mijam, Mose syster. Hon hade ju ändå gjort många goda saker i sitt liv. Hon var ju väldigt duktig och aktiv då lillebror Mose låg i korgen i vassen. Det var nog hennes förtjänst att prinsessan adopterade Mose. Och det räddade ju livet på honom.

Och sen när hon ledde kvinnornas dans och lovsång när folket hade gått genom Röda Havet. Vilken kraft och glädje!

Men sen blev hon lite sur och grinig. Hon började tala illa om sin bror Mose och startade ett uppror mot honom. Och då straffade Gud henne genom att göra henne spetälsk.

Alla vet ju att spetälska tyder på synd. Det hade jag också alltid trott. Ända tills jag blev spetälsk själv.

Inte för att jag är någon perfekt eller syndfri människa, men jag kunde inte räkna ut varför just jag skulle drabbas av detta syndastraff. Och jag vet inte vad som var värst. Själva sjukdomen eller den här skammen.

Ja, jag blev ju utdriven ur byn där jag bodde. Ingen ville ha med mej att göra.

Jag grät lite i smyg

- och jag såg att mamma grät också –

men vi visste ju alla vad som gällde.

Den som är spetälsk är oren och då får man inte vara med de rena människorna.

Jag gick lite på måfå men efter någon dag så hörde jag de välbekanta bjällrorerna. De spetälskas bjällror.

Förut hade jag alltid gått åt ett annat håll när jag hört bjällrorerna. Nu gick jag i ljudets riktning.

- Oren, oren ropade man när jag kom närmare.

Jag slog ut med händerna i en uppgiven gest. Och de förstod att det var en olycksbroder som närmade sig.

Jag blev ganska väl mottagen även om de övriga egentligen inte var av mitt folk.

Själv kommer jag från Samarien och vi samarier är snarast en nagel i ögat på judarna. Och eftersom de inte gillar oss så är våra känslor till dem ganska så svala.

Men i den här gruppen av spetälska män så var de här skillnaderna inte så viktiga. Ja vi skojade om det ibland och drev med varann ibland men aldrig riktigt på allvar.

Mat fick vi av byborna. De hissade ner mat i en korg från en klippa ner till oss.

Ja, där skulle vi alla leva så gott det nu gick resten av livet. Det är klart att vi var deprimerade och ledsna många gånger. Ingen blev ju frisk från den här sjukdomen. Inte nu för tiden. Tydligtvis hade det hänt förr. Men nu är undrens tid förbi. Tydligtvis.

Men en dag när vi fick mat var det en man som ropade till oss att den där Jesus från Nasaret han, den nye läraren, han hade botat en spetälsk. Ja, det var helt sant, sa han. Prästerna hade kontrollerat mannen och han var förklarad fullt frisk.

Nu hade vi något nytt att prata om. Och vi hörde flera rykten om den där Jesus.

Och en dag kom en man springande mot oss. Han stannade på behörigt avstånd och så ropade han:

- Jesus är på väg in i vår by!

Nu fick vi bråttom. Vi brydde oss inte om att hålla oss på avstånd från folk. Vi sprang fram på vägen.

Och vi hann precis. För där kom Jesus med sina lärjungar och en massa människor. De andra stannade när de fick se oss ryggade liksom tillbaka.

Men inte Jesus. Han gick lugnt fram och frågade: - Bröder, vad vill ni?

Och vi stammade fram:

- Jesus, mästare, förbarma dig över oss!

Då sa han bara:

- Gå och visa upp er för prästerna!

Först stod vi som handfallna. Skulle han inte be för oss? Eller? Vi tittade på Simon, han är äldst av oss, och är vår ledare. Han tittade på Jesus och det var som om han fick nån sorts tillit till honom.

- Ja, bröder, då går vi sa han och så gick vi mot Jerusalem och templet. Där finns prästerna och det står i vår heliga skrift att det bara är prästerna som kan avgöra om man blivit frisk.

Vi sa inte mycket efter vägen. Vi var lika smutsiga som förut. Våra kläder var lika trasiga. Våra sår var lika fula som tidigare.

Men medan vi gick där så ropade plötsligt Jakob till

- Ditt sår Simon! Det är borta!

Och vi tittade på Simon. Och sen på oss själva. Och på varandra. Jakob hade rätt! Vi var alla friska! Borttappade tår och fingrar hade återkommit. Såren var försvunna! Jag har nog aldrig blivit så glad i hela mitt liv! Hjärtat höll på att stanna! Oj vad vi skrattade och skrek!

Folk trodde nog att vi hade blivit tokiga, och först kunde vi inte berätta vad som hänt- så glada blev vi.

- Nu till prästerna, skrek Simon och alla rusade vi iväg.

-Jamen ska vi inte tacka Jesus först ropade jag.

Men ingen hörde på mig jag tror att man var så ivrig att man inte hade tid att lyssna. Jag sprang med dem en stund, men så började jag tänka mer och mer på att jag ville tacka Jesus. Och så vände jag om.

Och efter en stund skymtade jag Jesus och hela folkskaran. Nu hade jag sprungit så att jag var alldeles andfådd. Och hela tiden prisade jag Gud med hög röst. Jag kunde inte

hålla tillbaka det. Jag höll på att sprängas av lycka.

Jag sprang fram till Jesus och kastade mig på knä framför honom.

- Tack Jesus, ropade jag.

- Käre vän, sa Jesus, var är de övriga nio?

- För det var väl inte bara du som blev frisk? frågade Jesus.

- Nej, vi blev helt friska, alla tio, stammade jag fram.

Och Jesus såg att jag var från Samarien och så sa han:

- Är det bara den här främlingen som har vänt tillbaka för att ge Gud ära?

Och så tittade han på mig med sin intensiva men så oerhört kärleksfulla blick och så sa han:

- Min broder! Stå upp och gå! Din tro har hjälpt dig!

Och jag skyndade iväg mot templet och prästerna jag också.

- Jaså, en till, sa de när de fick se mig. Och jag hörde att de mumlade sins emellan:

- Vad ska vi göra med den där Jesus?

Men jag brydde mig inte så mycket om det. De sa att jag var frisk och att jag kunde gå hem.

Och jag gick dag och natt men jag minns inte om jag snuddade marken. Jag var så lycklig. Och hela tiden ringde Jesu ord i mitt inre:

- Din tro har hjälpt dig! Vad menade han egentligen? Jag hade ju bara gjort som Jesus sagt. Är det att tro? Ja, kanske det.

Och det var inte bara den fysiska sjukdomen som jag blev kvitt. Det var den där syndaskulden också. Jag var ren både på utsidan och på insidan.

Ja, nu har du hört berättelsen om den viktigaste dagen i mitt liv. Nu kanske du förstår vad jag menar med att Jesus har gett mig livet tillbaka.

Låt oss bli stilla ett ögonblick i bön:

*O du som ser, o du som vet
vart stackars väsens hemlighet,
som också vet, långt mer än jag,
mitt väsens natt och dag,
tag allt jag äger i din hand,
bränn slagget med din renhets brand
och låt mig leva i ditt land,
min Fader och min Gud.*

Amen

(Sv Ps 227 J Oterdahl)